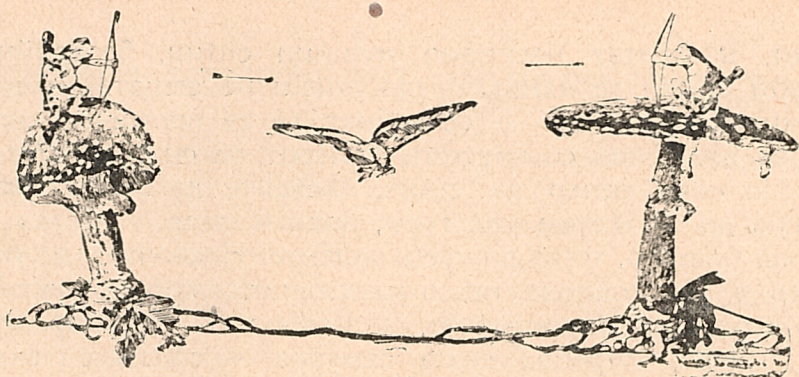

Жабешко царство

„Бр-р-р-бр-р-р, ке ке-ряк, вряк-вряк-вряк . . .“ викат жабите негде из блатата.

* * *

Тече реката из дола. Вие корито по поле. Роси водата и пои ливади китни, зелени. Цвътят тревите, преснеят — ветреца мирис разнася. Вие реката и криви, вжрби се вглеждат, навеждат — над вода клони нареждат.

А там из дола в тревата, отстрани покрай реката, пжкат и фжфлят извори . . . Вода се стича, събира — в блата невидни превръща. Росна ги трева покрива, или папурак прикрива, или пжк туфи тржстика пжстрят ливади зелени . . . Та чак тогава водата, ако надмогне прелее, в реката ще се излее.

Лято горещо щом стане, тогаз стой, слушай, та гледай — тогаз е царство жабешко, тогаз е блатото живо. Над него хвжрчат мушици в безбройно стадо гжмжило. Вонята блатска ги кани на гости да ѝ отидат, тревите да ѝ навестят, на папур да си накачат, в тржстики да се закрият. Пжк ако знаят, разбират, в гнилоча добро намират. Водата блатска, вонеща, за тях е гнездо рождено, за тях е люлка наследна — за техни чада безбройни.

Че плжзнат тогаз, заскачат, зелени жаби по блато низ папурака, по дола низ шаваряка. Че дигнат глава нагоре — не мигат очи кокорни. И скоком като подскачат, и дебом като издебват, разтварят уста голяма и